

Arrest

nr. 55 310 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. JONCKERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 12 februari 2010 komt verzoeker, samen met zijn echtgenote en zijn drie kinderen, in België binnen.

Diezelfde dag dienen verzoeker en zijn echtgenote, een asielaanvraag in.

Op 25 oktober 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing.

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Rom afkomstig uit Ponoshec, gelegen in de gemeente Gjakovë (Kosovo) en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U bent gehuwd met B. L. (...) (O.V.(...)) met wie u drie minderjarige kinderen hebt. Vanaf het jaar 2000 begonnen onbekende Albanezen bij jullie thuis binnen te vallen. In de periode 2000 tot uw vertrek naar Kolonia in 2002-2003 vielen zo een tweetal keren gemaskerde Albanezen uw woning 's nachts binnen, waarbij ze elke keer uw echtgenote mishandelden en geld eisten. U diende voor deze feiten telkens klacht in bij de politie in Kosovo en bij Kfor (Kosovo Force). Hierna patrouilleerde Kfor rond uw woning. In deze periode werden uw kinderen ook het slachtoffer van pesterijen door etnisch Albanese kinderen. Dit gebeurde steeds op terugweg van school. U nam hiervoor contact op met de leerkracht en de directeur van hun school in Ponoshec. Zij vertelden u dat ze alles zouden doen om deze situatie te doen stoppen. U praatte tevens met de Albanese ouders van deze kinderen en zij beloofden u dat het niet meer zou gebeuren. Deze invallen in uw woning deden u in 2002-2003 naar de wijk Kolonia in Gjakovë te verhuizen, waar u vervolgens twee jaar bleef .wonen. Hierna keerde u terug naar uw woning in Ponoshec. Begin 2010 vielen Albaneessprekende personen opnieuw 's nachts uw woning binnen. Ze waren gemaskerd en eisten geld van u. U werd mishandeld en tevens probeerden ze uw echtgenote aan te randen. Wie die personen waren, weet u niet. Volgens u gaat het hier om Albanezen uit de streek. U diende de volgende dag klacht in bij de Kosovaarse politie (Kosovo Police). Ze noteerden uw klacht en kwamen ter plaatse kijken. Tevens deed u ook tevergeefs een beroep op ouderen om te bemiddelen. De inval in uw woning begin 2010 deed u besluiten Kosovo te verlaten. Op 9 februari 2010 verliet u samen met uw echtgenote en jullie kinderen Kosovo. Op 12 februari 2010 kwamen jullie in België aan. Nog diezelfde dag diende u hier een asielaanvraag in. U vreest bij terugkeer naar Kosvo voor uw veiligheid. U hebt immers schrik dat deze onbekenden u niet met rust zullen laten en opnieuw uw woning zullen binnenvallen. Ter staving van uw identiteit en uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 1 februari 2010; uw huwelijksakte, uitgereikt op 29 januari 2010; uw geboorteakte, uitgereikt op 29 januari 2010 en een krantenartikel over uw vader.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, doet verzoeker gelden dat hij niet akkoord kan gaan met de motieven van de bestreden beslissing. Hij tracht de motieven stuk voor stuk te weerleggen, zodat ervan kan worden uitgegaan dat verzoeker in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1A van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenconventie), alsmede van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, omdat er geen objectieve elementen zijn die twijfel aan de correctheid van verzoekers verhaal zouden rechtvaardigen en hij het voordeel van de twijfel verdient.

2.3. Een derde middel is afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

2.4. In een vierde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een land waar men wordt gediscrimineerd, aangevallen, niet dezelfde kansen krijgt als anderen maakt, indien men ernaar wordt teruggewezen, een onmenselijke en vernederende situatie/behandeling uit.

2.5. De Raad is van oordeel dat een goede rechtsbedeling vraagt dat het eerste, het tweede en het vierde middel samen worden behandeld.

2.6. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.7. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient verzoeker aan te tonen dat er in zijn hoofdfeiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, omwille van de criteria opgenomen in de Conventie van Genève. Die vrees moet bovendien actueel zijn, hetgeen betekent dat de Raad zijn oordeel moet

steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J.HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, waarin het criterium 'gegronde vrees voor vervolging' het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van verzoeker moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Deventer, Kluwer, 2000, 354).

Dezelfde vaststellingen kunnen worden gedaan met betrekking tot aanspraken die worden gemaakt op de subsidiaire beschermingsstatus. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt, evenzeer rekening houdend met de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.8. De bestreden beslissing is gesteund op de volgende motieven:

"Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen in 2010 in Gjakovë (de inval van onbekenden in uw woning), wat het hoofdmotief vormde voor uw vertrek uit Kosovo, geenszins stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie komt naar voor dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Gjakovë in het bijzonder objectief verbeterd zijn. De algemene veiligheidssituatie wordt vandaag over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. In de gemeente Gjakovë, waartoe ook Ponošec behoort, is de veiligheidssituatie voor RAE volgens onze

informatie bevredigend. Er hebben zich de laatste jaren in deze gemeente geen veiligheidsincidenten met RAE meer voorgedaan. De RAE beschikken er tevens over volledige bewegingsvrijheid. De grote omvang van de RAE-gemeenschap in Gjakovë heeft tevens een positieve invloed gehad op haar veiligheid in deze gemeente.

Voorts kan hier nog aan worden toegevoegd dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en de bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Wat de situatie in de regio Gjakovë betreft, blijkt tevens uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat het vertrouwen van de RAE in de politie in deze regio goed is. Het loutere feit dat er in Kosovo soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent daarenboven niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en- middelen niet beschikbaar zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectief interetnische veiligheidsincidenten. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de internationale instanties in Kosovo na de beëindiging van de oorlog op 10 juni 1999 steeds uitgebreid aandacht hebben besteed aan het bestrijden van elke vorm van etnisch geïnspireerd geweld in Kosovo. Dergelijke door u aangehaalde zwaarwichtige feiten van geweldpleging gericht tegen RAE zou dan ook heel wat ruchtbaarheid hebben moeten krijgen, temeer nog daar deze feiten, luidens uw verklaringen, gerapporteerd werden bij de autoriteiten en er zich de laatste jaren ook geen ernstige veiligheidsincidenten met RAE in de regio Gjakovë hebben voorgedaan (CGVS, p. 10).

Wat de door u aangehaalde pesterijen ten aanzien van uw kinderen betreft (CGVS, p. 12), dient vooreerst te worden opgemerkt dat u deze gebeurtenissen situeerde in de periode 2001-2002 of meer dan zeven jaar geleden. Sindsdien is de situatie van de RAE in Kosovo evenwel aanzienlijk gewijzigd en werden zowel op nationaal als op lokaal vlak (Gjakovë) heel wat inspanningen geleverd om RAE-kinderen een betere toegang te verlenen tot het onderwijs en/of hun handavingsgraad in het onderwijs te verhogen. Zo werd sindsdien ondermeer een bewustwordingscampagne door de gemeente Gjakovë georganiseerd naar ouders van RAE-kinderen toe om hun kinderen naar school te sturen en liep er in de periode 2004-2007 in deze gemeente tevens een programma waarbij inhaalklassen voor RAE-kinderen werden georganiseerd. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u voor deze pesterijen toen terecht kon bij zowel de leerkracht en de directeur van de school waar uw kinderen school liepen als bij de ouders van de Albanese kinderen die uw kinderen toen lastig vielen. Alle partijen verklaarden zich daarenboven ook bereid hun best te zullen doen om deze pesterijen te doen stoppen (CGVS, p. 13). Dit gegeven kan dan ook niet weerhouden worden om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ofschoon bovendien uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich anno 2010 in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, dient evenwel opgemerkt te worden dat deze situatie vaak het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet herleid kan worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of

discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat Jeden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt is als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Deze bevestigen slechts de identiteit en geografische herkomst van u en uw kinderen, uw huwelijk, uw nationaliteit en uw etnische origine die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.9. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich

niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderszids.

2.10. Uit de motieven van de bestreden beslissing –zoals ondersteund door de stukken die zich in het administratief dossier bevinden- blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en de bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP is over het algemeen goed en de verschillende gemeenschappen zijn over het algemeen tevreden met het werk van de KP en de KFOR. De RAE-gemeenschappen hebben geen grote klachten over justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Wat de situatie in de regio Gjakovë betreft, blijkt tevens uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat het vertrouwen van de RAE in de politie in deze regio goed is.

2.11. Verzoeker stelt daartegenover dat de bewering dat klachten zonder onderscheid voor etnie worden behandeld, niet strookt met wat hij heeft ervaren. De hem aangeboden bescherming was in zijn geval zeker niet toereikend: verzoekers huis werd bewaakt door KFOR en hij heeft onder meer klacht geformuleerd bij de Kosovaarse politie, maar dit heeft niet tot het resultaat heeft geleid dat de aanvallen zijn gestopt. Alleszins hebben zijn klachten niets uitgehaald, of minstens geen definitieve oplossing gekregen.

2.12. Verzoekers argumenten zijn niet van aard om aannemelijk te maken dat hij zich niet kon beroepen op de bescherming van de autoriteiten in zijn land van herkomst: luidens artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het zijn grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Uit verzoekers verklaringen bleek dat hij wel degelijk bescherming kreeg door KFOR, die zijn huis bewaakte, en dat hij de mogelijkheid had om klacht in te dienen bij de Kosovaarse politie. Hoewel de autoriteiten de plicht hebben om hun burgers te beschermen, hebben zij hiertoe geen resultaatsverbintenis. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij zich niet kon en zal kunnen beroepen op de bescherming van de autoriteiten in zijn land van herkomst naar aanleiding van de feiten die hij aanhaalde. Voor zover hij zich dus op zijn persoonlijke problemen met de Albanese bevolking heeft gesteund om zijn asielaanvraag te ondersteunen, moet worden vastgesteld dat één van de voorwaarden waaraan moet worden voldaan opdat de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend niet is vervuld. Wat verzoekers persoonlijke problemen betreft, is de Raad dan ook van oordeel dat het motief dat betrekking heeft op de beschermingsmogelijkheden determinerend van aard is en dat de andere motieven die betrekking hebben op verzoekers persoonlijke asielrelaas derhalve als overtollig kunnen worden beschouwd, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.13. Wat betreft het motief in de bestreden beslissing aangaande de pesterijen die de kinderen moesten ondergaan, de aanzienlijk verbeterde toestand op het vlak van toegang en handavingsgraad in het onderwijs voor Roma-kinderen en de vaststelling dat verzoeker terecht kon bij de directeur en de leerkracht van de school en de ouders van de Albanese kinderen, stelt de Raad vast dat verzoeker dit motief ongemoeid laat, zodat het onverminderd overeind blijft. Daar bij aansluitend stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing ook wordt gesteld dat heel wat Roma in Kosovo zich anno 2010 in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, dat deze situatie vaak het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet herleid kan worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine, dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening, om tot de erkenning van de status van vluchteling

te leiden, van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin, wat inhoudt dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, terwijl het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging, en er een gestage vooruitgang is in het bevorderen van de minderhedenrechten in Kosovo.

Dienaangaande doet verzoeker gelden dat, zelfs indien andere factoren meespelen, het voldoende is dat één ervan de Roma-afkomst is en men daardoor het risico loopt het voorwerp van discriminatie en fysieke agressie, dit voldoende is om als asielzoeker erkend te worden. Het hebben van een antidiscriminatiewet, zo stelt verzoeker nog, is volkomen irrelevant: er is geen garantie dat ze ook wordt toegepast, noch dat verzoeker geen slachtoffer is van geweld.

2.14. De Raad is van oordeel dat, in zoverre verzoeker verwijst naar zijn origine en de problemen die hij daardoor zou hebben gekregen met de Albanese bevolking, kan worden verwezen naar wat sub 2.12. werd gesteld, met name dat niet is aangetoond dat hij zich niet op bescherming van zijn autoriteiten kan beroepen. Wat de niet-toepassing van de antidiscriminatiewet betreft, kan de Raad alleen maar vaststellen dat dit een loutere bewering is, die niet met stukken werd ondersteund, en dat geenszins is aangetoond dat de discriminatie die mogelijks nog zou kunnen bestaan moet worden gelijkgeschakeld met een daad van vervolging, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.15. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het eerste, tweede en vierde middel niet gegrond zijn. De verwerende partij is alleen al op grond van de in dit arrest weerhouden motieven genoegzaam tot het besluit kunnen komen dat verzoeker niet heeft aangetoond dat in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus kan worden aangenomen.

2.16. Wat het derde middel betreft, gesteund op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van het EVRM, oordeelt de Raad als volgt:

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de landeninformatie en de verklaringen van verzoeker, zoals die hun weerslag vinden in het gehoorverslag. Verzoeker kreeg tijdens zijn gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

Voorts, wat betreft de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, dient erop gewezen dat deze schendingen niet dienstig kunnen aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552). De bedoelde artikelen stemmen inhoudelijk overeen met artike 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofd van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat dit niet is aangetoond. Een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Het derde middel moet worden verworpen.

2.17. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de middelen niet gegrond zijn en het beroep moet worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS